

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2556/2021
19.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милић Милић, адвокат из ..., против туженог Туристичко-спортског центра „Златар“ из Нове Вароши, кога заступа Општинско правобранилаштво општине Нова Варош, ради утврђења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1979/20 од 08.04.2021. године, у седници од 19.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1979/20 од 08.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријеполу – Судска јединица у Новој Вароши П1 257/18 од 11.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се утврди да су ништави 13 сукцесивно закључених уговора у периоду од 01.10.2014. године до 30.04.2017. године, названих уговорима о привременим и повременим пословима, те да су ови уговори представљали уговоре о раду на одређено време. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се утврди да је радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време почев од 07.10.2015. године, те да јој је радни однос неосновано престао 30.04.2017. године, што би тужени био дужан да призна. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се тужени обавезе да је врати на рад на одговарајуће послове. Ставом четвртим изреке тужиле је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 106.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1979/20 од 08.04.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом, трећем и четвртим изреке.

Против другостепене пресуде, тужиле је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Заступник туженог је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је код туженог у хотелу „ББ“ у ... обављала послове домаћице хотела, рецепционара, домаћице смештајних јединица и процесног организатора смештаја и исхране, по више закључених сукцесивних уговора о обављању привремених и повремених послова у периоду од 01.01.2015. године до 30.04.2017. године. Решењем туженог од 25.04.2017. године тужиљи је отказан уговор о обављању привремених и повремених послова на пословима домаћице смештајних јединица са даном 30.04.2017. године. Утврђено је такође да је тужени 2013. године са АД „Рекреатурс“ Београд закључио Уговор о пословно-техничкој сарадњи на период од 10 година, по коме је туженом уступио хотел „ББ“ у ..., а тужени се по основу споразума од 29.04.2013. године обавезао да преузме стално запослене који су пре почетка закупа радили у истом хотелу, међу којима није била тужиља. У спорном периоду тужиља је обављала послове домаћице хотела, а Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места туженог од 21.11.2007. године ти послови нису систематизовани.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да се утврди да је радни однос, који је код туженог засновала по основу 13 сукцесивно закључених уговора о привременим и повременим пословима, дана 07.10.2015. године прерастао у радни однос на неодређено време, те да јој је решењем од 25.04.2017. године незаконито отказан уговор о раду са даном 30.04.2017. године, и да се тужени обавезе да је врати на рад.

Закон о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору („Службени гласник РС“ 68/2015, 81/2016), који се примењивао на све организационе облике у систему јавног сектора који чине државни органи, јавне службе, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, прописивао је обавезу утврђивања од стране надлежног органа максималног броја запослених за сваки организациони облик, па и у систему локалне самоуправе. У складу са одредбама овог закона, Скупштина општине Нова Варош је донела Одлуку о максималном броју запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе општине за 2015. годину, којом је између осталог одређен и максимални број запослених на неодређено време код туженог. Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ 108/13), важећем у спорном периоду, чланом 27е. став 34. прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године, односно 31.12.2017. године. Изузетно, радни однос са новим лицима могао се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства. Став 36. истог члана прописао је да укупан број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске

задруге и по другим основима код корисника јавних средстава не може бити већи од 10% укупног броја запослених, уз изузетак да због повећаног обима посла број ангажованих лица може бити већи од 10% од укупног броја запослених на предлог надлежног министарства уз сагласност тела Владе, односно на предлог другог надлежног органа, уз претходно прибављања мишљења министарства. Према члану 105. Закона о буџетском систему, одредбе о забрани заснивања радног односа са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места су *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду којима се прописују услови за преображај радног односа.

Из наведених законских одредаба произлази да у спорном периоду радни однос тужиле заснован на основу уговора о привременим и повременим пословима није могао прерасти у радни однос на неодређено време, због забране заснивања радног односа са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, према наведеним одредбама Закона о буџетском систему и Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему, који се на туженог примењује као корисника јавних средстава, а није постојала сагласност Владе за заснивање радног односа, односно сагласност другог надлежног органа уз претходно прибављено мишљење министарства. С обзиром на наведено, тужилци је законито отказан уговор о раду са 30.04.2017. године, па тужени није у обавези да је врати на рад, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Ревизијом тужиле неосновано се указује на погрешну примену материјалног права и наводи да је у конкретном случају требало применити одредбе члана 37. став 6. Закона о раду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић